

[Kjelgaard]

i den rigtige retning og inden for de muligheder, der er med den politiske sammensætning, Danmark og folketinget har. Det er ansvarlig politik i modsætning til den, der føres af fremskridtspartiet, der sætter sig udenfor og håner os andre, fordi vi har et medansvar for, at det er gået, som det er. Vi vil gerne bidrage til at løse problemerne.

(Kort bemærkning).

Alfred Hansen (DR):

Jeg må erkende, at der er mange forskelle mellem hr. Glistrup og mig og mellem fremskridtspartiet og retsforbundet, bl. a. Henry George, og det er faktisk temmelig meget. Men jeg vil gerne arbejde sammen med fremskridtspartiet om de tanker, som Adam Smith gjorde sig til talsmand for, og jeg vil faktisk også gerne arbejde sammen med økonomiministeren om de tanker, som Henry George gjorde sig til talsmand for. Så skulle der være basis for at få et liberalt, socialt retfærdigt samfund, og det tror jeg i og for sig vi trænger til.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg blev dybt rørt over at høre hr. Kjelgaard, indtil jeg kom til at tænke på, at det, han sagde, vist i grunden også var det, som hr. Hans Knudsen, hr. Poul Hansen, hr. Poul Møller, hr. Ninn-Hansen, og hvem der ellers er af for længst glemte finansministre i denne tid, har sagt ned gennem alle disse mange år, nemlig at vi jo ikke kan ændre udviklingen fra den ene dag til den anden, men vi må bare som et ansvarligt parti tage fat på at få det forbedret. Sådan har de jo sagt alle sammen på samme måde som hr. Kjelgaard, men det er altså gået i den forkerte retning. Det at sige nej til uretten kan aldrig være uansvarligt.

Økonomiministeren var inde på tankerne om ligheder og forskelle på vore syn. Ja, vi er altså enige i, hvad der er Danmarks mest fundamentale problem, nemlig at forbruget er større end produktionen. Vi er formentlig videre enige i, at den lykkeligste måde at klare det problem på er at forøge produktionen mest muligt, men at det også vil være dejligt, hvis vi kan mindske forbruget. Om det forbrug, vi taler om, sagde ministeren også flere

gange, at det er det offentlige plus det private forbrug. Der er det altså bare vor mening, at hvis man vil forøge produktionen – og den produktion, der tæller her, er betalingsbalanceproduktionen – er vi nødt til navnlig at angribe det offentlige forbrug, mens det derimod i sig selv vil være det rigtige ikke bare i det lange løb, men også i det korte løb, at lade det private forbrug få lov til at stige. Det er altså analysen af grundsituationen.

Så siger ministeren, at det ikke kan nytte noget at regne med Adam Smith mere, fordi forholdene er anderledes i 1970'erne, end de var i 1770'erne. Ja, det kan vi da også godt være enige om: samfundet har ændret sig i de 200 år, men den omstændighed, at vi har fået disse større multinationale tekniske og økonomiske koncentrationer, som ministeren talte om, behøver jo ikke at betyde, at Adam Smiths recept til at løse samfundsproblemerne er gal; det kunne jo være, at den, selv om den var udtænkt under andre forudsætninger, var den bedste medicin at anvende under de givne forudsætninger, og det mener vi rent faktisk i fremskridtspartiet efter at have analyseret både teori og praksis at den også er under de ændrede samfundsforudsætninger. Derfor går vi på jagt efter overflødige offentlige stillinger, som vi gjorde under det foregående punkt på dagsordenen om de for mange nationalbankdirektører, og derfor går vi imod restriktioner, som vi gør under dette punkt på dagsordenen, hvor vi siger: lad os dog se at få dette Poul Nyboe Andersenske udlånsloft væk, for det skader.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutnings overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden: